

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Cultu Sacrosancti Cordis Dei Ac Domini Nostri Jesu Christi

Galliffet, Joseph de

Romae, M.DCCXXVI.

Quid tanto amori rependere homines debuere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45817)

gella, spinas, clavos, crucem denique cui Jesus affixus est, & obstupescere, Dominum majestatis huc hominum amore fuisse compulsum. O amorem immensum! O vim dilectionis incredibilem! O charitatem solo Jesu dignam! Huic porro charitati bona omnia quibus nunc fruimur, aut quæ speramus in futurum, accepta referre debemus. Si vivimus, si conservamur incolumes, si dæmonum insidias vitamus, si tentationes vincimus, si æternis ignibus non cremamur, si a Deo diligimur, si filii ejus & hæredes nominamur & sumus: denique si felicitatem æternam speramus, hæc omnia Jesu charitati adscripta debemus.

Quid tanto amori rependere homines debuere.

Age jam, ut ad rem nostram propius accedamus, quid amantissimo Redemptori ad homines iterum venienti & inter ipsos in Eucharistia commoranti, sperare ab ipsis licuit obsequii, humanitatis, benevolentia, amoris, gratiarum? Quo pacto a fidelibus, post tot amoris monimenta, post tot ac tanta collata beneficia accipi tractarique debuit, qua pietate, quo studio, quo grati animi sensu, quo amoris ardore? Hæc vero quum animo facilius concipi possint, quam verbis exprimi; liceat sermonis imbecillitatem certis parabolis adjuvare. Finge tantisper animo, subjectos rebelles, post impiam a rege legitimo eodemque beneficentissimo defectionem, ab immani tyranno armis appetitos ac
 cru-

crudelissime subjugatos, bonis spoliatos, omnique malorum genere oppressos, justissimas rebellionis poenas luere, sine ope, sine solatio, sine spe. Hoc rerum statu, si Regis filius unicus fortem ingrati populi misertus, innata clementia, animique magnitudine ductus, opem ferre miseris cogitaret, consiliumque susciperet eos in pristinam libertatem vindicandi; si arma ipse caperet, bellique defungi periculis vellet; si pugnare ipse, corpusque hostium telis objicere non dubitaret: quæ mens demum horum populorum esse deberet, quum princeps generosissimus post partam periculo suo sanguineque victoriam, repressa hostium feritate, longeque a regni finibus repulsa, e prælio revertens pulvere confusus, sudore ac cruore madens, in rebellium oculis appareret; veniamque commissi sceleris benignissime impertiens, perduelles Patri reconciliaret, pristinisque juribus restitueret? Quæ gens esset tam inculta, tam horrida, tam immanitate fera, quæ hac clementia, his beneficiis, hoc amore non tangeretur, gratumque animum quaqua demum via liceret, ostendere non gestiret? Finge iterum, amicum reperiri tam fidelem, tamque alto præditum animo, qui ut amico in præfenti mortis periculo constituto opem ferat, mortique imminenti eripiat, certo exitio se libens volensque ipse objiciat, ac pro amico mortem oppetat. Quid eo casu sentire par esset eum, qui tam insignem amoris testificationem accepisset? Si tibi ipsi, qui hæc legis, simile quippiam accideret: si te fato quodam adversaque fortuna, crimine majestatis implicitum, certæ addici

morti contingeret; tibi que amicus esset tam generosus, qui ut te periculo eriperet, tentatis frustra omnibus se demum ipse pro te moriturus offerret: si petitionem urgeret, votique demum compos factus, te ipse vinculis exolveret, eisdemque inspectante te onerari se pateretur: si eum ad supplicium tibi destinatum rapi videres, si ferale pegma hilari vultu tui amore ascendentem, caputque lictori abscindendum dantem cerneres: si infamem mortem subiret lætus, præclare secum agi putans, vitæ suæ dispendio tuam servare incolumem; suumque in te amorem tam illustri significatione testatum tibi relinquere: quibus tu demum animi sensibus, quibus oculis huic spectaculo assisteres? Quæ tuæ cogitationes essent? Qui cordis affectus? Quæ voces? Quæ lacrymæ? An tu, si non ferreo & adamantino pectore es, amici tam fidelis, tam benefici, tam magnanimi oblivisci posses, aut de eo unquam cogitare absque intimo ac tenerissimo grati animi sensu?

Cogita jam quid facturus esses, si contra omnem expectationem, repentino & inopinato quodam miraculo, hunc amicum divina vi a morte redivivum, tibi reddi contingeret. Quo pacto eum ad te venientem exciperes? Quid illius gratia faceres? quid te facere certe par esset? Ille vero quid a te, tuoque amore jure suo expectare deberet?

Harum parabolæ ad rem nostram adaptatio, cunctis in promptu est, neque nostro indiget eloquio. Sed heu! quam pusillæ, quam infirmæ sunt, adductæ comparationes ad Jesu amorem explicandum! Quam

pa-

parum aptæ ad exprimendum quid ei ab hominibus debeat! Nullus unquam Rex pro subjectis, nullus amicus pro amico fecit, quæ fingendo narravimus: & si fecissent, nihil nisi homines essent, qui pro hominibus sui similibus passi essent. Tu solus o Jesu, ad hæc quæ commemoravimus vere præstanda adduci amore potuisti; & Deus es. Tu vere Rex ille es potentissimus, ac beneficentissimus, Rex Regum, & Dominus dominatum, qui ut viles rebellesque subjectos æternis suppliciis dignos, ab durissima peccati ac Diaboli servitute liberares, arma ipse cepisti, acerrimeque pro salute eorum dimicasti. Tu eos ab imminente exitio sudoribus, periculis, fusoque sanguine vindicasti, & in libertatem filiorum Dei asseruisti. Tu ille es amicus fidelissimus, immenso quodam ardens amore, qui ut amicos æternæ addictos morti, e tanta calamitate eriperes morti ipse te, volens libensque objecisti: iratum Patrem orasti supplex, veniam ut peccatoribus largiretur. Ille exorari se non est passus, nisi conditione adjuncta, ut tu pro nocentibus satisfaceres, pœnasque lueres illis debitas. At quam tandem satisfactionem ac luitionem exegit? Tormenta videlicet tum corporis, tum animæ crudelissima, contumelias, opprobria, flagella, sputa mortem denique Crucis acerbissimam. His his impensis, emenda tibi nostra salus fuit: at te, O amator invictissime, tam acerbæ conditiones non absterruerunt, non a proposito dimovere potuerunt: quicquid injunctum fuit amplexus es, ad plura difficilioraque paratus, si fuisset opus. Proh summe Deus! quid igitur

facient homines tui causa? Quid facient ut amoris tuo respondeant, seque meritorum tuorum memores, gratosque exhibeant? Heu tum temporis quum pro nobis tam dira patiebare, o amator dulcissime, ignotus omnibus, nihil pro tuo illo immenso amore, præter offensas, ac ludibria referebas. Verum hodie quum jam a nobis cognosceris, quis sis, & qualis sis: quum jam omnia tua nobis intime perspecta sunt, personæ dignitas, misericordia, amor, beneficia, labores, vita, & mors; quid nos demum facere decet, ut meritorum tuorum magnitudini quoquo modo respondere possimus? O si nobis tua iterum frui præsentia liceret! O si nobiscum iterum versari, iterumque commorari dignareris! Quæ nobis lætitiæ & exultationis materies? Veni, veni dulcissime & amantissime Jesu, redi ad nos; hanc cæteris tuis beneficiis gratiam adde, ut te ipso frui, tibi que ipsi grates debitas amorisque signa coram rependere possimus. Ecquem tandem eligere locum poteris, ubi aut impensius colare, aut amere vehementius?

Hæc vota quæ quisque nostrum toto pectore facturus fuisset, Jesus amoris sui vi, multo ante prævenit: rediit apud nos sponte sua, versari iterum, iterumque commorari apud homines voluit; versari inquam & commorari, non jam brevi aliquo annorum spatio, ut prius, sed usque ad sæculi consummationem: non alio certe fine ductus, quam ut suo constantissimo erga nos amoris satisficeret, nobisque pulchram occasionem præberet, nostro vicissim erga ipsum amoris faciendi satis.

Ne-

Neque vero favore illo inexpectato amor Jesu contentus fuit; majus aliquid & amabilius nostri causa molitus est: hoc suæ præsentiae beneficium, alio beneficio cumulavit, quod nos non cupere modo aut sperare, sed ne cogitare quidem potuissemus: nempe ita nobiscum esse voluit, ut cum unoquoque nostrum intime conjungi cupiverit: modum autem hujus conjunctionis stupendum plane, & ab ipso solo Jesu excogitandum ac perficiendum invenit, altaris Sacramentum instituendo, quo Corpus suum & Sanguinem, sub specie panis & vini in escam & potum nobis præbuit; ipseque in viscera nostra descendens animas nostras in vitam æternam alere voluit. Hoc porro amoris prodigio cætera beneficia ita cumulavit, ut infinitam suam charitatem, suamque omnipotentiam exhaustisse penitus videatur.

Ergo quæ summa votorum erat, amantissimum Jesum iterum possidemus. En apud nos est: habitat in medio nostri, eodem semper amore ardens. En adest, & eo in statu adest, ut nobis longe carior & amabilior esse omnino debeat: in hoc enim amoris mysterio se totum nobis tanta benignitate tantaque familiaritate tradit, ut curam omnem sui, suarumque rerum nobis ultro committat, penitusque relinquat. Nostrum erit habitationis illius locum aptum investigare. Nostrum, templa in quibus resideat ædificare. Nostrum, altaria super quæ immolandus pro nobis est, erigere. Nostrum, suppellectili necessaria templa & altaria instruere. Demum quicquid opportunum ad cultum, ad ornatum, ad de-

corem videbitur, suppeditare nostrum erit. Non alios ille ministros qui sibi inserviant, non alios aulicos, sociosque qui sibi assistant, secumque versentur, exoptat. Denique in medio nostri ita est, ut pro nobis dumtaxat ibi sit, ac totus pro nobis sit: aliorum honores, obsequia, munera respuit; a solis fidelibus deprecatur & expectat. O felicem igitur populum christianum tanto honore dignatum! Lætare, gens superis acceptissima, exulta, triumphos age. En quod cupiebas impletum est: vota tua cumulata sunt. Fruere præsentia illa amantissimi Redemptoris: utere facilitate adeundi, invisendi, colloquendi: vias illas tam multiplices amorem tuum, intimosque pectoris sensus ipsi coram testificandi, toto pectore amplectere. Erumpat demum amor ille tuus modis omnibus infirmitati tuæ possibilibus; nullumque alium grato animo tuo ac zelo præscribe limitem, quam quem amantissimus Dominus tuo amori, suisque beneficiis præfinivit.

Ingratus hominum animus expenditur.

Quid vero ad hæc homines? Quid obsequii, quid amoris, quid gratiæ Jesu Domino retulere? O rem incredibilem! post tanta beneficia, amoremque tantum, nihil non modo gratiæ & amoris, Christo Jesu inter homines habitanti a plerisque repensum est; ut potius odium, injuriasque sustinere coactus fuerit. Rem hanc tantisper expendamus, atque amori qui unquam extitit maximo, duritiam quæ esse possit maximam opponamus. Et